

A'ca

Kód: Szekeres Imre

„Ha Molnárékat véletlenül elüti egy villamos”

teljeltetés

Székényesi úr, a kampányfőnök: a Szekeres-sztori folytatódik

Előzmény: Népszabadság, 1998.03.27. E.I.: A sajtószabadság napján

Amint megkezdődött az épületet szállodává átalakító építkezés, a két házaspár folytatta addigi tevékenységét. Molnárék végeztek munkájukat a kollégiumokban, Szekeresék pedig jól megérdemelt pihenőre utaztak Egyiptomba. De előbb kértek Molnáréktól egy olyan IS Cardot, amely utazási kedvezményt ad az egyetemistáknak és a múzeumokat is a belépő töredékéért látogathatják vele.

KECSKÉS JÁNOS

Egy ilyen kártya természetesen némi pénzbe kerül, de Szekeresék ezt is ingyen kapták, sőt azt furcsa módon Székényesi névre állították ki. Működött is minden annak rendje s módja szerint, mígnem az egyik piramis előtt egy éles szemű beduin ki nem szúrta, hogy Székényesi úr már nem az egyetemista korosztályhoz tartozik. De egy jó politikus ennél nehezebb helyzetből is kivágja magát, és azt felelte, hogy posztgraduális képzésen vesz részt.

A közös üzletben viszont csak a következő évben történt érdemi dolog: 1997. január 3-án aláírták az Ernitus Kft. – a Marco Polónak elnevezett ifjúsági szálloda tulajdonosa – és az üzemeltető Universum Youth Hostels Kft. között a hosszú távú szerződést. Olyan feltételekkel, ahogyan azt Molnárék ki gondolták és Szekeresék elintézték. A szerződés 1997. május 1-jétől 2004. december 31-éig szól. A szerződés második pontja szerint az Ernitus üzemeltetésre kiadja a szállodát az Universum Y. H. Kft.-nek, az érintettek által elfogadott konstrukció harmadik pontja szerint pedig az üzemeltető társaság opciót szerez az Ernitus Kft. üzlet részére. (Vagyis fő vonalaiban megvalósult az előző részben említett, nyugati mintát követő konstrukció, hogy először ezzel a hitel-törlesztésnek megfelelő bérleti díjjal visszafizetik az Ernitus által felvett hitelt, majd a nyolcadik-kilencedik évben kifizetik a vételárat, és tulajdonukba kerül – az addigra éppen felújításra szoruló – hostel.) A szerződés szerint az első töredék évre – május elsejétől számítva – 35 milliót forint plusz áfát kellett volna Molnáréknak fizetniük, és megállapodtak, hogy rövidesen elkészül a vég-

leges, a teljes konstrukciót tartalmazó hosszú távú szerződés.

Ennek az új szerződésnek a megkötése viszont az Ernitus miatt – amelynek vezetésével Molnárék még csak nem is találkoztak, mivel a kapcsolattartás végig dr. Vásárhelyi Katalin kezében volt – elmaradt. Sőt, az építkezéssel is csúszott a Dóm Rt., ezért május elseje helyett csak július 8-án nyílt meg a szálloda. (Nagy veszteség volt ez a két hónap kiesés. Ezért szerették volna Molnárék, hogy erre az évre csökkentsek a 35 milliót.)

Időközben elmúlt a Horn, Szekeres és a többi szocialista politikus lakásépítkezését firtató halovány sajtóérdeklődés, Vásárhelyi Katalin is lepasszolta vállalatát, a tavaszi képviselői vagyonbevallásban pedig egy szinte puritán családot mutatott ki Szekeres Imre, tehát semmi akadálya nem lehetett, hogy az eredeti terv szerint ötven százalékban tulajdonos legyen a politikus családja is, és neje ismét betöltse az ügyvezető igazgatói posztot. De a tőkebefektetést nem kapkodták el, és Katalin asszonyra is várni kellett, aki azt mondta: előbb még felveszi a végkielégítést előző munkahelyéről, tehát nem állhat gyorsan munkába. Végül július 28-án módosították a társasági szerződést, és Vásárhelyi Katalin alkalmazotti ügyvezető igazgató lett az Universum Y. H. Kft.-nél, majd október elsejétől átvette a pénzügyek kezelését. (Az év elejétől pedig a Mevi Rt.-től az Universum Y. H. Kft.-hez vándoroltak azon eszközök, amelyekről a Magyar Demokrata 1998. március 19-ei számában írtunk részletesen.)

Érdekes helyzet állott elő, hiszen néhány, írásban rögzített megállapodás mellett főleg az gentlemen's agreement biztosította a két család eredeti tervének – a hostel közös tulajdonlásának – megvaló-

sulását. Bár Molnárék eddig nem jutottak volna el a Szekeres család kapcsolatai nélkül, de nem tudhatták meddig ragyog magasan partnerük politikai csillaga, tehát érdekük volt a végleges, hosszú távú szerződés megkötése. (Az eszükbe sem jutott, hogy ne bízzanak benne.) Szekereséknek is el kellett gondolkozniuk azon, hogy egy esetleges választási vereség után is tudnának-e majd szállodatulajdonosokká válni – és bízhatnak-e továbbra is Molnárék szavában, ugyanis az Universum Y. H. Kft.-ben végül is nem voltak tulajdonosok. Ezért találkozásaik alkalmával Szekeres Imre nem is mulasztotta el a maga humoros módján emlegetni, hogy semmilyen szállodát sem örökölnek gyermekei, ha Molnárékat véletlenül elüti egy villamos.

A Marco Polo pedig beváltotta reményeiket, hiszen sok vendéget tudtak ide szervezni Molnárék. Az addigi helyzet váratlanul, november 16-án változott meg, amikor Szekeresék magukhoz hívták Molnárékat néhány percre, mert rohanniuk kellett a NATO-népszavazás sajtótájékoztatójára. Ekkor tették Molnárék elé a rövid távú – a csak 1997-re vonatkozó – szerződést, amelyben figyelembe vették, hogy lerövidült számukra a szezon, és csupán 20 millió Ft plusz áfa bérleti díjat kellett volna fizetniük. Azzal indokolták a sietséget, hogy az Ernitus Kft.-nek igazolnia kell a Postabanknál a bérleti díj csökkentését. Közölték, hogy most már becszóra elkészül a végleges, a vásárlási opció részleteit is kifejtő hosszú távú szerződés, de addig is... Mivel az Ernitussal csak Vásárhelyi Katalin tartotta a kapcsolatot, valamint bíztak Szekeres Imrében, Molnárék elfogadták az indoklást.

Egy meglepő volt csupán a szerződésben, aminek a rendelkezésükre álló néhány percben Molnárék nem szenteltek elég figyelmet: az iratot antedatálták, hiszen 1997. június 15-ei dátumot írtak rá. A másik eléjük tett dokumentumon, az Universum Y. H. Kft. új társasági szerződésén azonban már igen megütköztek. A tulajdoni arányok ugyanis nem az egyszerűen időlegesen már megvalósult, és addigi

A Szekeres család nélkülözéséről,
az ezzel kapcsolatos újságcikkéről

„Működött is minden annak rendje s módja szerint, mígnem az egyik piramis előtt egy éles szemű beduin ki nem szúrta, hogy Szekrényesi úr már nem az egyetemista korosztályhoz tartozik. De egy jó politikus ennél nehezebb helyzetből is kivágja magát, és azt felelte, hogy posztgraduális képzésen vesz részt”

megállapodásaik szerinti fele-fele arányban szerepeltek, hanem a cégben dr. Vásárhelyi Katalinnak ugyanúgy 75 százalékos részesedése lett volna, miként újabb szóbeli megállapodásuk értelmében az egyszer majd birtokolandó szállodában. (Időközben ugyanis Molnárék lemondtak a számukra kedvezőbb tulajdoni hányadról, mert – elmondásuk szerint – ezzel akarták elismerni Szekeresék kapcsolatrendszerének hasznosságát.) Azért nem írták alá, mert átvillant agyukon, hogy ez esetben a többségi tulajdonos akár ki is zárhatja őket az üzletből. Kérték, hogy aláírás előtt jogi szakértőjük átnézhesse. Ekkor érte őket a következő meglepetés: Szekeresék nem adták ki kezükből a szerződést. Tisztázó beszélgetésre nem maradt idő, a politikusnak jelenése volt.

Pedig már az antedatálás is elégnék bizonyult az elkövetkezendőkhöz. Ha ugyanis a valódi, a novemberi dátum szerepel rajta, akkor már az ügyvezetőnek, Vásárhelyi Katalinnak kellett volna aláírnia az egyértelműen előnytelen szerződést...

Mindenesetre a Szekeres-agytröszt továbbra is jól működött, és ha nem sikerült egy váratlan lépéssel megszerezni a kétharmadot, olyat találtak ki, amivel idővel az egészet birtokolhatják. Dr. Vásárhelyi Katalin hamarosan (november 30.) új céget alapított, az Argonat Kft.-t, amelynek a székhelyeként a Marco Polo lett bejelentve, és tevékenysége megegyezett az Universuméval. (Ekkor dr. Vásárhelyi Katalin elkövetett egy olyan hibát, ami egyesek szerint közokirat-hamisításnak minősül: aláírta ugyanis, hogy nem áll

fenn összeférhetetlenség, ugyanakkor egy személy nem lehet egyszerre két azonos profilú cég vezetője.) Egyúttal azok az eszközök – amelyek tavasszal bekerültek az Universumba – Katalin asszony intézkedései nyomán elkezdték vándorútjukat az Argonatba és az Ernitusba.

Természetesen Molnárék minderről mit sem tudtak, hiszen néhány nap múlva már külföldön vettek részt egy szakkiállításon, ahonnan Molnárék Papp Judit betegesen érkezett haza, és sokáig az ágyat nyomta. Közben az új szerződés értelmében az első részlet határideje november végén lejárt (amikor Molnárék még külföldön voltak), végül az Ernitus december 6-ra módosított. (Erről Vásárhelyi Katalin csak egy hét késéssel értesíti Molnárékát.) Közben Molnárék a végleges hosszú távú szerződést sürgetik, Szekeresék pedig azt, hogy minél hamarabb fizessenek.

December elején Molnárék már több fenyegető telefont kaptak, később felfigyeltek arra is, hogy a szálloda bejáratával szemben egy gépkocsiból fényképeket készítenek az ott megforduló személyekről. Először december 16-án tesznek bejelentést a rendőrségnek, majd január közepéig még kétszer kényszerülnek erre a lépésre.

December 12-én viszont egy olyan alaposan előkészített akcióra került sor, amelyet nem védhettek a még mindig gyanútlan Molnárék. Hazafelé menet dr. Vásárhelyi Katalin szólt a személyzetnek, hogy nemsokára kapnak egy faxot, ne lepődjenek meg, hanem csinálják azt, ami abban áll. Este néhány perccel hét óra előtt meg

is érkezett a fax. Az Ernitus ügyvezetője, *Juhászné Fancsali Mária* küldte Szekeszárdról, (ő pénteken ilyen sokáig szokott dolgozni), és az éppen bent tartózkodó két recepciósoknak a nevére szölt. (Ebből az világos, hogy a hölgy kiváló távolbalátó képességgel is rendelkezett.) A fax arról szólt, hogy az elmaradt bérleti díj fejében az Ernitus érvényesíti zálogjogát a hotelben található ingóságokra és készpénzre. Pontosan hétkor meg is érkeztek egy őrző-védő cég emberei, akik ettől kezdve szemmel tartották a szállodát, nehogy Molnárék elvigyék a berendezési tárgyakat...

Másnap reggel Szekeres Imre jelentkezett telefonon, és sajnálkozva közölte, hogy nem tudta megakadályozni a történeteket, tehát fizetni kell. Molnár azt válaszolta, hogy amíg nincs hosszú távú szerződés, addig nem fizetnek, különben is bérleti díj irreálisan magas, éppen kétszerese a szokásosnak, amit csak abban a konstrukcióban van értelme fizetni, aminek értelmében nyolc-kilenc év múlva megvehetik a szállodát. Szekeres először azt kérte, bízson benne, mert ha fizetnek, ő garantálja a hosszú távú szerződést. (Érdekese ez a bizalomra való apellálási hajlam. Még 1994 áprilisában készítettem Szekeres úrral interjút, amelyben választási programjuk megvalósulására garanciát ugyan nem tudott adni, de azért bizalmat várt el a társadalomtól.) Majd miután Molnár ennek már nem dőlt be, a politikus kifejtette, hogy akkor is erkölcsi kötelessége lenne fizetnie, ha nem lesz hosszú távú szerződés. Molnár leszögezte, hogy utolsó ajánlata: a húszmillió és a szerződés egyidejű cseréje. Erre Szekeres lecsapta a telefont.

A Molnár család ügyvédhez fordult, és a december 15-ei eredménytelen egyeztető tárgyaláson (ahol az Ernitust a Dóm Rt. vezérigazgatója, *Juhász József* képviselte) Molnárék visszahívták Vásárhelyi Katalint az ügyvezetői igazgatói beosztásból. (Ennek ellenére a hölgy másnap még Universum ügyvezetőjeként ír alá, amikor saját tárgyi eszközeinek adásvételét intézi. Ekkor derült csak ki Molnárék számára hogy Vásárhelyi Katalinnak új cége van, ugyanis utánanéztek a cégbírószágon, annak a számukra ismeretlen Argonat Kft.-nek, amelyik pénzt utalt nekik...)

Ezután úgy felgyorsultak és megszaporodtak az események, hogy részletes leírásukra hely hiányában nincs lehetőségem, de annak mindannyian örülhetünk, hogy egy szűk körben stílusváltás történt. Feltehetően a Szekeres név hatására, de felfüggesztett az a régi szokás, hogy a decemberi két ünnep között és közvet-

len utána nemigen akarózik dolgozni, különösen a hivatalokban. Az Ernitus kéri a VII. kerületi önkormányzattól az Univerzum működési engedélyének visszavonását a szerződés (mármint az antedatáltatott) lejártára hivatkozva. És láss csodát, január első munkanapján már meg is érkezik a máskor igen komótos önkormányzat felszólítása, hogy szerződésszegőnek tekintik az Univerzum Y. H. Kft.-t. De nemcsak ők ilyen szorgalmasak, hanem azok a szolgáltató cégek is (gáz, víz, villany, telefon), amelyekhez az Ernitus nem továbbítja az Univerzum által fizetett díjakat, és már napokon belül kikapcsolással fenyegetnek. A cégek befizetést az Universumtól nem fogadnak el. Az Elektromos Művek január 12-én még bevételezi az első részletet, de két nap múlva a következő már nem, sőt az első is visszautalta téves befizetés címén. A Fővárosi Gázműveknél pedig *Csallóközi Zoltán* igazgató vona magához az ügyet. Rövidesen még telefonálni sem lehetett az épületből a Matáv jóindulata következtében. Így működik tehát a piacgazdaság a rendszerváltás kilencedik évében hazánk fővárosában...

De még humorosnak tartható események is történtek – stílszerűen szilveszterkor. A személyzet és a vendégek már az esti mulatságra készültek, amikor délből leltározni szeretett volna az Ernitus két munkatársa. Szakmai segítségül az Őrmester Kft. 15 izmos szakemberét is magukkal vitték. Mivel hasonló trükkel foglaltak már el ingatlanokat, Molnárék kihívták a rendőröket, akik akkor még segítettek. (Egy második alkalommal már nem. Ugyanis azért nem léptek fel az Argonat ellen, mert az még bejegyzés alatt álló cég. Több mint átlátszó, hiszen köztudott, hogy attól még működhet...) Az Ernitus-alkalmazottak egyébként még késő este, 23 óraker is visszatértek, mert nem akarták az óvet egy kis leltározás nélkül elbúcsúztatni. Majd azzal akarták az újat is kezdeni, másnap, elsején reggel kilenckor...

Január 5-én aztán Molnárék beadták a szocialista vezetésű VII. kerületi önkormányzathoz a hosszú távú szerződésre hivatkozó birtokvédelmi kérelmüket. Az önkormányzat viszont már az Ernitus korábbi(!) ellenkeresete alapján indította meg a tárgyalást. Mint később kiderült, ezt úgy tudták produkálni, hogy a január 6-án keletkezett (antedatált?) Ernitus-iratot maga a kerület jegyzője vette át január 12-én (ugyanis ott ilyen szorgalmas, mindennel foglalkozó jegyző dolgozik, bár kissé felszínesen, mert aláírása és a dá-

tumbélyegző hiányzott az iratról), míg Molnárék kérelme – hiába volt ötödikei pecsétetes érkezett példányuk – hosszú bolyongás után csak 13-án került illetékes kezekbe. Az már csak hab az erzsébetvárosi tortán, hogy az önkormányzat már a tárgyalás előtt elkészítette az aláírandó jegyzőkönyvet.

Bár Molnárék minden lehetséges módon próbáltak védekezni (a bíróság beadványukra fel is függeszti a szállodának az önkormányzat részéről január végén az Ernitus birtokába adást elrendelő határozatát), de az Ernitus és a kerületi jegyző koordinációja elég erősnek bizonyult. A hivatalnok élt azon jogával, hogy egy kereskedelmi egységet egy alkalommal három hónapra bezárthat, amire február 2-án került sor.

A kiebrudalt Molnárék közeli ismerősük segítségével megismerkedtek egy jelenleg nem a sajtóban dolgozó újságíróval, aki igyekezett segíteni, és több aktív kollegáját kommandálta a pórul járt házaspárhoz. Ekkor ismét falakba ütköztek Molnárék, immár az újságírókkal együtt. Először az a napilap nem közölte K. A. írását, amelyik egyszer már megégette magát Szekeresné ügyeit firtató cikkével, aztán egy másik – ellenzéki minősülő – napilap adta vissza. B. I. cikkét pedig saját – függetlenségére oly büszke – hetilapja nem hozta le, de ez már állítólag Szekeresék közbenjárására történt. Mások (pl. A. Z., D. I.) is írtak sehol meg nem jelenhető cikkeket, amelyek február végén eljutottak sok ellenzéki képviselőhöz is. De az ellenzéki politikusok meg sem mukkantak az akkor még működő parlamentben – amit egyesek a történetben szereplő bankkal való jó kapcsolatukkal magyaráznak.

A történetről – egy közös ismerőstől – egyébként már 1996 tavaszán hallottam, és idén február végén magam is megkaptam a dokumentumokat (és főleg a pezsgőt, mert igazam lett a végkifejletet illetően), és beszélhettem Molnárékkal. Magam három főszerkesztő visszautasítása után adtam le első, a témával foglalkozó cikket a Magyar Demokratának, sorozatomban ugyan már március 12-én utaltam az eseményre, de akkor még nevek nélkül. Aznap a Kacsza lehozott egy olyan dezinformatív cikket, amely – hangzatos címe ellenére – egyértelműen Szekeresék mosdatása volt. Erről árulkodott, hogy az ott közölt dokumentum csak az ellenérdekeltektől kerülhetett az újsághoz, hiszen Molnárék nem rendelkeznek vele. Végül a március 19-ei számban kezdtem publikálni a Szekeres-ságát. Bár néhány cikk meg-

fordult az ÉS-ben is, csak március 20-án jelent meg végre ott is egy olyan kiváló összefoglaló, amellyel már a főszerkesztő is elégedett volt. (Ennek köszönhetően itt most egyes részleteket elhagyhattam.)

Az ÉS összefoglalása után már nem lehetett az ügyet (teljesen) elhallgatni. A *Kovács-Tarnói* párost *Pulitzer*-díjuk után behívták a Nap-keltébe, ahol volt egy félénk mondat legújabb művükről is. Március 24-én már a Világgazdaság is nekibátorodott, és hírt adott arról, hogy a rendőrség visszautasította a Szekeresné elleni nyomozást köz- és magánokirat-hamisítás miatt. Másnap már a Magyar Hírlap egy publicisztikája is foglalkozott a témával, a Magyar Demokratában megjelent a következő cikk, sőt a Narancs is nekibátorodott egy rövid hír erejéig. (Ebből kiderült, hogy Szekeres nem válaszolt megkeresésükre.) De az ÉS-ben 27-én lehozták Szekeres Imre válaszát. A frakciótulajdonos a jereváni rádió híreihez hasonlította az ÉS cikkét, sajnálkozott, hogy nem kérdezték meg előtte, és megjegyezte: „ez az általam eddig becsült orgánium a Kacsához és a Magyar Demokratához csatlakozik az ellenem indított politikai célú lejárato kampányban.” (Ezzel el is árulta a kacsázás célját: lejáratozni a többi lapot.) De hát ő ne tudná, hogy egy politikussal szembeni bármilyen kritika eleve politikai dimenziót kap? Azzal viszont ezt a lapot nem vádolhatja, hogy nem volt kíváncsi ellenérveire. Hónapok óta íróasztalán van a Magyar Demokrata interjúkérelme is...

A Népszabadságban is megjelent az első Szekeres-cikk *Eőrsi István* tollából (március 28.), bár a kétféle harc jegyében található benne egy Fidesszel és a hozzá közel álló lappal szembeni oldalvágás is. Az SZDSZ egyre erősödő érdeklődését mutatja, hogy a szombati Népszava is beszámolt az előző napi bírósági döntésről. Tudniillik most folytatódott a birtokháborítási per. A VII. kerületi önkormányzat megint kített magáért, ugyanis nem juttatta el az iratokat, a független magyar bíróság pedig elnapolta a tárgyalást. A választások utánra.

Ez történt lapzártáig. Természetesen várható a visszacsapás. Meg a személyre szabott kellemetlenkedés. Bár villamos még nem ütötte el Molnárékat, az APEH már napok óta vizsgálhatja az Univerzum Kft. iratait. (Szeretettel várom én is őket.)

Már csak egy kérdésre nem kaptunk választ. Mostanában tervezik aláírni a pártok a választásokra vonatkozó etikai kódexet. Az MSZP részéről vajon kampányának vezetője, Szekeres Imre vesz részt ezen az aktuson? ■